

På grund af hvad jag här anført, tager jag mig friheten föreslå,

att Riksdagen må i skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa, att latinskrifningen vid de allmänna läroverken samt i sammanhang dermed det latinska öfversättningsprofvet i mogenhetsexamen må så snart som möjligt afskaffas.

Stockholm den 28 januari 1893.

P. Waldenström.

N:o 154.

Af herr **P. Waldenström**, om ändring af § 51 regeringsformen.

Vid förra årets lagtima riksdag väckte jag en motion (n:o 190) om förkortning af den tid, inom hvilken urtima riksdag enligt nu gällande bestämmelse kan sammankallas. Jag föreslog dervid, att i § 51 regeringsformen orden: »efter 20:de och inom 30:de dagen» måtte utbytas mot: »efter 7:de och inom 20:de dagen», hvarjemte jag hemställde om ändring i sättet för riksdagskallelens kungörande. Riksdagen antog på konstitutionsutskottets förslag en mindre ändring, nemligen den att orden »efter 20:de» utbyttes mot »efter 10:de».

Att ändra orden »inom 30:de» kan ju vara af mindre vikt, det medgifver jag gerna. Deremot anser jag de två andra ändringarna vara af mycket stor betydelse. För ett sådant fall, som § 63 regeringsformen omförmåler, är det *alldeles nödvändigt*, att Konungen eger rätt att kalla Riksdagen till sammanträde *den första dag*, då det är möjligt för dess medlemmar att samlas i hufvudstaden eller på den plats, som enligt § 50 regeringsformen kan varda bestämd.

Konstitutionsutskottet vid 1892 års lagtima riksdag ansåg, att kommunikationsmedlens beskaffenhet i vårt lands nordligaste delar icke gerna medgäfvade ett så hastigt sammanträdande, som jag föreslagit. Men när norra stambanan blir färdig till Boden, för att icke säga längre upp, så skall det äfven för våra nordligast boende riksdagsmän icke blifva någon svårighet alls att inträffa i Stockholm inom 7:de dagen efter riksdagskallelsens utfärdande. Snarare borde då siffran 7 ändras till 5 än till 10.

Riksdagskallelsens uppläsande i Stockholms kyrkor är fullkomligt ändamålslost. Den nu gällande föreskriften derom kan fördröja Riksdagens samlande i flere dagar. Antag, att Konungen finner sig till följd af en krigsförklaring i början af veckan nödsakad att sammankalla Riksdagen. Då kan kallelsen icke i Stockholms kyrkor kungöras förrän näst derpå följande sön- eller helgdag. Så fördröjes Riksdagens sammanträdande en hel vecka alldeles onödigt, och det under förhållanden, då rikets vara kanske står på spel.

Att finna ett annat lämpligare sätt torde icke vara svårt. Kallelsen kan offentliggöras genom anslag på riksdagshuset eller på Stockholms kyrkor eller genom allmän tidning. Det sistnämnda torde vara det bästa. Önskvärdt är ock, i synnerhet i fall af stor brådska, att kallelse utfärdas till hvarje riksdagsman särskildt.

På grund häraf tager jag mig friheten föreslå,

att Riksdagen måtte antaga följande förändrade lydelse af § 51 regeringsformen att hvila till vidare grundlagsenlig behandling:

§ 51.

I de fall, då Konungen eller regenten eller statsrådet sammankallar Riksdagen, fastställes tiden för dess sammanträde efter 7:de och inom 30:de dagen från den, då kallelsen blifvit kungjord i den tidning, hvari officiella tillkännagifvanden böra meddelas allmänheten.

Kallelse tillställes ock ofördröjligen hvarje riksdagsman särskildt genom post eller, der stor skyndsamt är af nöden, genom telegram, som, derest riksdagsman icke bor inom telegrambäringsområde, befordras till honom från närmaste telegrafstation genom telefon eller ilbud.

Om detta förslag godkännes, blifva ock följande ändringar i regeringsformen nödvändiga: i § 91 utgå orden: »och låte — kungöra»; i § 93 likaledes orden: »hvilken — kungöras»; i § 94 utbytas orden: »i föregående §» emot: »i § 51»; i § 95 utgå orden: »i hufvudstadens kyrkor».

Stockholm den 28 januari 1893.

P. Waldenström.

N:o 155.

Af herrar **S. J. Boëthius** och **K. E. Holmgren**, om beviljande af ett extra anslag å 2,000 kronor för understöd åt räddningshemmet för drinkare vid Sans-souci invid Upsala.

Allmänt torde erkännas önskligheten af, att tillfälle till upprättelse beredes dem, som genom alkoholdryckers missbruk råkat i moraliskt och fysiskt förfall. Ej blott humaniteten, utan ock samhällets eget intresse manar till åtgärder i detta syfte. Men lika behjertansvärd som saken är, lika svårt har det visat sig vara att finna effektiva medel för dess realiserande.

En metod, som på senare tid med framgång användts i utlandet — bland annat i Norge — är emellertid inrättandet af asylor, i hvilka drinkare, under sträng isolering, få åtnjuta lämplig moralisk och hygienisk behandling, och enligt verkligt sakkunniges mening är denna metod den enda, hvaraf tillfredsställande resultat med någon säkerhet kunna väntas. Vi tillåta oss att i detta hänseende anföra följande på anmodan af styrelsen för Upsala läns allmänna nykterhetsförbund i april 1891 afgifna utlåtanden af trenne svenska läkare, nemligen af professorn i praktisk medicin vid Upsala universitet, öfverläkaren vid Akademiska sjukhuset i Upsala *S. Henschen*, professorn i psykiatri vid Upsala universitet, öfverläkaren vid Upsala